

Hártó Gábor

Használt szavak újra miközben

Együtt-születetteként vacogunk ma kései szókkal,
s együtt-továtűnökként örvendünk minden jajban.
Megszületésünk, hullásunk és új születésünk:
Ez mozgatja a Földet és az Eget vigalomra,
s kínra. Voltunk egykor az ős-köd: egy és sok.
Voltunk: egyszerűség s bonyolultság egybeszővődve.
Voltunk: vad paralízisből kinövő álnokság;
felszisszen bennünk a fehér s fekete amikor
entrópiaként leszakadva az Egyről útnak iramlunk
elhagyva a Semmit és a Logoszt, két őstípusunkat.
Mi vagyunk ma a kérdés, ámde a válasz nem mi vagyunk?

::

Egy napon egy kéz írt rólunk négy szót a falra.
Anyánk, a világszép Léda, lassan fogta fel, hogy mi történt
Génmutáció lettünk, afféle kozmikus tévedés manifesztuma.
Arra ébredtünk, hogy a sirályok fészkeben fekszünk, és a sziklaszirt morajlik
alattunk.
Közös az auránk.
Közösek az olvasmányélményeink.
Egyfelé tartunk.
Nem tartunk sehová.
Maga vagyunk a ciklikus lélegzetvisszafojtás, mint amikor néhány ember évente várja
május huszonegyedikét.
Valami vissza-visszahajt minket is ahhoz a naphoz, valami, ami megint csak mi
magunk vagyunk.
Több kezünk, több lábunk és fejünk van, itt-ott össze vagyunk nőve.
Kezeinken hat-hat ujj van, szájpadrásunk fölsebzett.
Táblán függünk mint négy leírt szó.
Nem ismerünk sem istent, sem embert, így érkezünk, szinte váratlanul.

Gondolatolvasással tartjuk a kapcsolatot.

Halálunk mindig vértanúhalál.

Azon a májusi napon Melpomené valamit súgott anyánk fülébe.

Mi ekkorra már véresen, ráncosan visítottunk anyánk lába között, de a suttogásra elcsendesedtünk.

Anyánk feje félrebillent, arca elváltozott.

Mintha mosolygott volna.

A következő pillanatban ő volt Médeia.

::

Szent Elmo tüze környezi délceg árbocainkat.

Megszabadultunk minden vérszől, rójuk utunkat:

mögöttünk Kolkhisz, előttünk Hellász. Polüdeukészként

és Kasztórként rejt e hajó minket: védjük Argót.

S Iászón, vezetője e hadnak, sejtí-e azt, hogy majdan

minket nemz a világra: iker-létünknek ő lesz

atyja, gyilkosa, áldozata: iker maga is.

Hisz mindaz a tér vagy idő, lábunkat ahol megvetjük,

megszületik, betetőzik, vagy romlásba velünk hull.

Itt állunk hát, és a világ a nyakunkba akasztva,

les ránk fel a legénység, s olvassa: Gemini.

::

Viszályt, vakságot hoztunk e nászba.

Ahogy Iászón és Médeia sejtjeiben megkettőződtek, úgy bomlanak fel ők maguk egymáshoz és önmagukhoz képest.

Születésünkben meghalt valami, torz szimmetriává gyűrődött az egykori zengő lehetőség.

Kidobott magából az anyag, pályára álltunk saját akaratunkból.

Függő helyzetbe hoztuk magunkat, vállunkon a rettenetes teher, tudónkból a négy szó, táblánkon a négy szó.

Magányunk az, ami időről időre átvérzi a történelem szövetét.

Használt szavakat veszünk a szánkra időről időre.

A születésbe mindig belehalnak a szüleink.

Mi vagyunk a túlélő költők, akik megadják a túlélés árát.

Tömegsírba zuhanunk, zubbonyzsebünkben az utolsó tekerccsel.
Az ikergyermek hátára egy univerzum húzta rá a gyilkos ruhadarabot.
Az utolsó szövegek átégették a textust.
A szereplők még időben megkapták a kiosztott szerepeket.
Afféle dráma játszódik.
Ikrek hava.
Mindig már túlélőknek születünk.
Folytonos menekülésben vagyunk, sarkunkban az Erinnüszek, akik számonkérík
rajtunk a halottainkat.
Újra és újra belebukunk, majd atyánk ígérete nyomán mindig újra felkel az a májusi
nap.
Uranosz vére rajtunk.
Magunk vagyunk Uranosz.
Üzeneteket kapunk, a nemlét jeleit betűzzük.
Memento Morse.
Habzó óraketyegés alattunk a tenger, előttünk Korinthosz, mindenütt csupa
Korinthosz.
Kínzószerszámokat ácsolunk, ha megfeszülünk is.
A hal jegyében egyívásúak vagyunk.
Nem akarunk tovább utazni is meg őrködni is.
Valamilyenek akarunk lenni.
Részeseülni akarunk, meddőséget akarunk.
Bomoljanak el a tömegsírok lakói, az ember romlandó anyag.
Végleges megsemmisülést akarunk építeni.
Elég a nem-levésből, napvilágot akarunk.
Sterilizálják az anyákat.
Elég a balanszírozásból, egy dolgot akarunk akarni ketten egyfelé.
Lehessen mindennek az ellenkezője, azazhogy.
Lehessen mondani valamit.
Ne semmit lehessen nem-mondani.
Médeia, te rohadt ringyó, maradtál volna Kolkhiszban.
Nem akarunk apát és nem akarunk anyát.
Nem akarunk tovább a többes számban az elsők lenni.
Nem akarunk lenni mi akik lenni akarunk.
Géza kék az ég.
Jöttünk láttunk mentünk.
Én akarok lenni és én is.

Egyedül akarunk maradni magainkkal.

Nincs isten csak istenek vannak.

Lehessen nem lehetni sem.

Ki beszél belőlünk kérdezzük.

Kasztór és/vagy Polüdeukész.

Kasztráció vagy és pollúció.

És/vagy/unk.

Vagy/vagy: Médeia.

És::és.

Szűrés nyögés zúgás feledés.

Zúgás feledés.

És::

::

Együtt-születettekként nevetünk ma a hajnali fényben,

épp ma születtünk, s állítólag jó az ikerség.

